

Δυστυχῶς ἡ καταστροφή εἶναι φοικωδής· ἐκ τοῦ ναοῦ σώζεται μέγα μέρος τοῦ θαπέδου ἐκ πώρου λίθου, τὸ δὲ λοιπὸν κατεστράφη, καθ' ὅσον κείμενον ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ λόφου παρεσύρθη ὑπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων καὶ τῶν λίθων καὶ χωμάτων, καίτοι πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐδάφους εἶχον κατασκευασθῇ τεῖχη μετ' ἰσχυρῶν ἀντηρίδων.

Παραλλήλως τοῦ ναοῦ ἀνεκαλύφθη ἡ πλευρὰ ἐτέρου οἰκοδομήματος.

Τὰ εὐρήματα μέχρι τοῦδε περιορίζονται εἰς δύο μικροὺς ἀγαλμάτων κορμούς, καὶ τινα τεμάχια τούτων, θραύσματα τινα ἐνεπίγραφα καὶ τινες βάσεις ἀναθημάτων. Ἐπὶ στρουγγύλης δὲ μιᾶς τούτων ἵστατο ἀγαλμα πρὸς τὴν «ἀγραφίαν Ἀρτεμιν», ἕτερον πρὸς τὸν «Προστατήριον Ἀπόλλωνα» καὶ ἕτερον εἰς τὸν «Προσιδῶνα» κ.τ.λ.

Αἱ ἀνασκαφαὶ θὰ ἐξακολουθήσωσι καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1901.

Τὸ ἄρτι κτισθὲν δευτέρον μουσεῖον μετ' οὐ πολὺ θὰ τακτοποιηθῇ· πρὸς τοῦτο μετεκομίσθη ἐκτὲρ μέχρι τοῦδε ἑκατοντὰς καὶ πλέον ἐπιγραφῶν ἐκ τοῦ χώρου τῶν ἀρχαιοτήτων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ ΖΩΗΝ

ΠΑΛΗ

— "Ελα, καλή μου γατίτσα, ἔτῃν ζεστήν μου ἀγκιχλιὰ ἦδη ὅτε εἶμαι μόνος, κατὰμνος, στὸ μικρὸ καὶ χαμηλὸ μου ἐρημητήριον. Μετὰ πάλιν ἄχαριν ἐν τῇ τύρβῃ τοῦ κόσμου ἐνθα διηγκώνισα καὶ διηγκωνίσθην δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἦδη ἔρχομαι νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν ἑαυτὸν μου εἰς ἐμὲ αὐτόν, νὰ χαλαρώσω τὸν χαλινὸν τῆς θελήσεως ὅστις συνεκράτει τὰ νῦρα μου τεταμένα ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καὶ τῷ καμᾶτῳ. "Ελα, καλή μου γατίτσα, νὰ θωπεύσω τὸ λευκὸν καὶ ἀπικλὸν τρίχωμά σου, ἐδῶ, παρὰ τὸ χαμηλὸν μου παράθυρον, νὰ θερμανθῶμεν ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας δύοντος ἡλίου φθινοπωρινοῦ. Μὲ καθυδύνει τὸ μελίχρυσον φῶς ὅπερ διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων φθάνει μέχρις ἐμοῦ. Ἐπὶ τῶν ὠχρῶν μου παρειῶν ἀνέδυσαν πρὸς στιγμὴν τὰ ρόδινα χρώματα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς νεότητος καὶ ἦδη ἐνῷ εἶμαι ἀνακεκλιμένος παρὰ τὸ μικρὸν μου παράθυρον, ἔλθῃ νὰ ανταλλάξωμεν μακρὰς θωπείας μετὰ τοῦ φιλοπαίγμονος φωτὸς τοῦ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐναλκασσομένου εἰς μουρῆς ἀποχρώσεις ἐπὶ τῆς πυλίδος τοῦ μεγάλου ζωγράφου, νὰ μοι ὁμολογήσῃ διὰ τοῦ λικνιστικοῦ σου ρόγχου τὴν εὐχαρίστησίν σου, τὰς συμπαθείας σου τὴν μέχρι τέλους πίστιν σου, καὶ νὰ σοῦ ἀπο-

δώσω διὰ παρατεταμένων θωπευμάτων τὴν ἡδονὴν ἣτις μὲ κάμνει νὰ λησμονῶ πρὸς στιγμὴν τὰς πικρίας τοῦ βίου.

"Ὡ αἰωνία κωμωδία τοῦ κόσμου, κωμωδία τῆς ὀπίας οἱ θεαταὶ εἶνε συγχρόνως καὶ ὑποκριταί. (Οὐδέποτε λοιπὸν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀποθέσωμεν τὸ προσωπεῖον; Ψιμυῦθιον αἰδοῦν, ψιμυῦθιον καλοκαγαθίας, ψιμυῦθιον φιλανθρωπίας, ἐνῷ ὅπισθεν τῆς ἀποζεύσεως ἐπιδερμίδος μας βασιλεύει τὸ Ἐγώ! Τὸ Ἐγώ τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή ἐγγίζει τοὺς ἀστέρας μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὡς πομπόλυξ διαρρηγνύμενον ἀφίνει ὀλίγην σποδὸν μόνον. Σ' ἐνθυμοῦμαι, Σαῖξπηρ, μετὰ σοφάσου λογία. Ἀλήθεια! Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ; Ἐκ τῆς ἀτελευτήτου αὐτῆς πάλης τίς δύναται νὰ ἐξέλθῃ νικητῆς; Τὸ ἄπειρον, ἡ αὐτὴ φθορὰ ἀναμένει. Νέοι κόσμοι διαδέχονται τοὺς γηράσαντας, πλὴν οὐδέποτε πλέον οἱ αὐτοί. Τί ἡ σήμερον, τί ἡ αὔριον; Ὁ ἥλιος τὸ θάλλος του, ὅπερ ὡς ἄσματος υἱὸς σπαταλᾷ, τὸ σφρίγος ὅπερ μοὶ δανείζῃ τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ τοῦ θεοῦ του φωτός, ὅταν μετὰ αἰῶνας ἕτεροι ὀφθαλμοὶ θακρῦθρεκτοὶ θὰ τὸν ἐκλιπαρῶσι, θὰ δύναται ν' ἄσωτέυῃ αὐτὸ οὕτω, ἐνῷ αἱ παρειαὶ τοῦ ὠχραὶ καὶ τὸ βλέμμα του ἄτονον ματαίως θ' ἀγωνίζονται ν' ἀναδύσῃσι ἐσχάτην ἀναλαμπήν; Ἐν μόνον φῶς παραμένει ἀναλλοίωτον. Τὸ φῶς ὅπερ ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καταστήσαν αὐτὴν ἀθάνατον, τὸ φῶς ὅπερ ἐξεχύθη ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ἄπλετον. Ναί, αὕτῃ ἡ ἀνευ τέλους φιλοσοφία, ἡ συνοψιζομένη εἰς μίαν μόνην λέξιν: «Ἀγαπᾷτε». Ἀλλὰ τίς ἔμαθε νὰ συγχωρεῇ; Συγχωρεῖ ὁ ἀλαζὼν δορυκότητωρ εἰς τὸν παρὰ τοὺς πόδας του πτήσσοντα δορυδῶτον ν' ἀναπνέῃ τὸν ἀέρα, ὃν ἐμύρωσαν μὲ δάφνας καὶ ρόδα ἀλλυλάζοντα πλήθη; Συγχωρεῖ ὁ κεκορημένος τῶν πάντων, ὁ ἀπωθὼν τὴν ἑαυτοῦ παρσίδα, ἵνα ἐμβάψῃ ἐν αὐτῇ τὸν ξηρόν του ἄρτον ὃ τὰ πάντα στερούμενος; Ἐπιτρέπει ὁ τοκογλύφος νὰ ἴδῃ εἰς τὰς φλέβας τοῦ δανειστοῦ του κυκλοφοροῦν ὀλίγον αἷμα; Εἶνε ἐπεικὴς ὁ εὐνοηθεὶς μὲ τὸ χάρισμα τοῦ πνεύματος εἰς τὰ ὀλισθήματα τοῦ ἀνοήτου; Ἀλλὰ μήπως συγχωρεῖ αὕτῃ ἡ φύσις; Ὁ ἀμείλικτος οὗτος καὶ ἄκαμπτος δικαστής, ὁ οὐδέποτε ἀθώωνας κατηγορούμενον, ὁ τιμωρὸν συχνὰ μὲ θάνατον τὸν παραβάτην τῶν ἀναλλοιώτων νόμων;

Σὺ τοῦλάχιστον, μικρά μου γατίτσα, γνωρίζεις νὰ συγχωρῇς; Εἶσαι τόσοσιν ὑποχρεωτικὴ ἀνυψοῦσα τὰ νῶτα σου πρὸς τὴν χεῖρα μου, ἣτις τὰ θωπεύει· τὸ βλέμμα σου τὸ καμνυμένον καὶ ἡ παρεία σου ἡ ἐπ' ἐμὲ προστριβομένη ἐκφράζουσι τόσην ἀγαθότητα. . . .»

Ἀλλ' αἶφνης, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑπερμέτρως διεστάλησαν, ὡς δι' ἡλεκτρισμοῦ σύσσωμος ἐκλονίσθη, καὶ τὸ τρίχωμά της ἀπὸ τοῦ μύστακος μέχρι τῆς θασείας οὐρᾶς τῆς ἔλαβε μορφὴν

ἀκανθοχοίρου. Τί εἶχε συμβῆ; Δι' ἐνὸς τινάγκματος ὡς κεραυνὸς ἐπέπεσε κατ' ἄθλου, μικύλου μῦθος, ὅστις ὠθούμενος ὑπὸ τῆς πείνης εἶχεν ἐξέλθει· θειλὰ θειλὰ περισυλλέγων τὰ ἐσπαρμένα ψυχία, τὰ καταπεσόντα ἐκ τοῦ λιτοῦ μου προγεύματος. Καὶ ἡ γαλήνη ἐν ἀκαρεῖ ἀναταράχθη, καὶ τὰ προαιώνιον μῖσος ἀνέθορεν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀγριότητι. Οὐδόλως ἐκοπίσας νὰ τὸ ἀποπνίξῃ· ἴσως καὶ ὁ φόβος τοῦ ἀτυχοῦς συνέταμε τὸ ἔργον τῆς καὶ τὸ μοιραῖον τέλος ἐπῆλθεν. Ἦδη, ἵσταται πρὸ αὐτοῦ ἀγέρωχος, ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καθήμενος, μὲ τὸ βλέμμα ἀτενὲς ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀπειλοῦσα ὡς ὑψιβρεμέτης Ζεὺς.

Ἀλλοίμονον! Καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐν τῇ μονώσει μου εἶρον πρὸς στιγμὴν τὴν εἰρήνην...

ΒΥΡΩΝ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ καλλιτέχνης.

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΑΤΘΙΔΑΣ."

I

Κα Ἀγγελικῇ I. Σ.

ΜΕΣ τὰ φωτοπλημμύριστα καὶ τὰ ροδοσπαρμένα ταῖλακια ἐκεῖ τῆς δόσεως ὅσῃ τὰ νέφρη στήθουν Σὰ μὴν νεράϊδα ἀγροχλωμὴ τὰ μάτια μου ἀντικρύζον "Ὅπου μὲ παῖρνει τὴ μιλιὰ μὲ κάλλη ὀνειρευμένα.

Σὰν κύματ' ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ ἡ μελωδία γυνίνα Καὶ ὡς μενεξέδων εὐδώς κελὸν καὶ κυματίζον Καὶ σὶν ὀρεῖαν τὰ νερά οἱ κῆνοι καθρεφτίζον Τὰ κάλλη τὰ χιονάτα τῶν αὐτὰ τὰ γροπλασμένα.

Ποιὰ μὸσσα καὶ ποιὰ μάγισσα τοὺς κύκλους τῶν ζεφύρων, Τῆς αἴρας τῆς ἀειπαρόνεος καὶ τῆς ψυχῆς τῶν μύρων Καὶ ὅλα τὰ πνέματα καλεῖ τὰ μουνικοθρεμμένα;

Μὲ ποιὰ ψυχὴ νὰ συμπονῇ ὅλην τριγύρω ἡ φύσις Καὶ ποιὰ μελαγχολὴ ἑμμορφία ναντιφεγγίει ἡ δύσις; "Εἴτε εἴλεγα—μὰ ἐγείνα καὶ ἀντίκρυσσα... Ἐσένα!

II

Δεσποινίδι Στ. Ζ.

ΠΑΙ ἡ ὅς τις ἡ ἀνέρελη τοῦ Ἀπόλλωνος μιὰ μέρα κατεβασμένα καὶ ἄγρια τὰ φρόδια του κρατοῦσε Καὶ ἡ γαλανόξανθη Ἀττική καὶ αὐτὴ μελαγχολοῦσε Ποῦ ἔλω γελᾷ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἥλιος ἐδῶ πέρα.

Μέσα σὲ ὀμιχλογέννητο καὶ σκοτεινὸν ἀέρα "Εγὼ δάκρυα τῆς νοτιῆς τὸ πνέμα καὶ θρηνοῦσε Καὶ χιόνι λευκοφάνταχτο ὅλοῦθε ἀνθοβολοῦσε Καὶ νεκρωμένην ἡ ψυχὴ ἔμοιαζε περυστέρα.

Ξάφνου—δὲν ἦταν ὄνειρον—ἡ πλάσις ἀνασαίνει! Τὰ οὐράνι ἀνοίγουν καὶ ὁ θεὸς ὁ χρυσομάλης βγαίνει Κι' ὅλα ὀλοράλανα γελῶν μὲ χάρι περισσή.

Φτερόνει καὶ ἡ ὀλόχαρη αἶρα ἡ τραλὴ παρθένια Καὶ ὅτε διαβῇ ἀρώματα σκοπῇ λαχταρισμένα— Μὰ αὐτὰ ξεύρεις πῶς εἴγιναν;... Εἶγες προβάλλει Ἐσύ!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΣΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐξελέγησαν νέα μέλη τακτικά οἱ κ.κ. Κ. Βρυζάκης, Γ. Δουβουνιώτης, Ἀν. Βάρβογλης, Δ. Βερέττις, Κ. Σαχίνης.

—Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ἐνεγράφησαν νέα μαθηταὶ ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ τῶν Κυριῶν αἱ δεσποινίδες Ἰάνθη Γκιών, Μαρία Γ. Ἰωαννίδου καὶ Μαρία Κοντοῦ.

—Ὁ ἐν Ὁδησσῷ μεγάλτιμος ὁμογενὴς κ. Γρ. Μαரசαλῆς ἐπεμψε πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «Πινυκοθήκης» κ. Δ. Καλογερόπουλον τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν·

Ἀξιότιμος Κύριε.

Μυρίας χάριτας ὁμολογῶ ὑμῖν τε καὶ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἑταιρείας τῶν Φιλοτέχνων ἐπὶ τῇ τιμῇ, ἣς ἠξιώσατέ με ἀποστείλατέ μοι ἐν ἀντίστοιχον τῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑταιρείας.

Τὸ ἔργον τοῦτο ὁμολογῶ ὅτι ἐρεπούσέ μοι μεγίστην εὐχαρίστησιν. διότι ὡς ἐν κατόπτρῳ καταφαίνεται ἐν αὐτῷ ἡ ἐν Ἑλλάδι καλλιτεχνικὴ κίνησις καὶ ἡ ἐν βραχεὶ χρόνῳ μεγάλη αὐτῆς πρόοδος, εὐδαιμόνιστον προσιμαίονένη τὸ μέλλον.

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ τὸ ἔργον τοῦτο εὐμενοῦς θὰ τὴν ἀποδοχῇ παρὰ πάντων καὶ ἡ «Πινυκοθήκη», ἣς παρακαλῶ νὰ με θεωρήσητε τακτικὸν συνδρομητὴν, ἐξ ἴσου θὰ ἐνδοκιμῇ ὡς —ὡς σὺ δὲ ὁμολογᾷς ἀμφιβάλλω, —ἐπὶ σης ἐπιμελῶς συντάσσεται.

Συγχαίρων δὲ καὶ ὑμῖν ἐπὶ τῇ ἐπιμελείᾳ, ἣν καταβάλετε πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ λευκώματος καὶ ἐξόχως πρὸς ὑμῶς τιμῆς.

Ἐν Ὁδησσῷ τῇ 29ῃ Φεβρουαρίου 1901.

Ἑμέτερος ταπεινὸς δοῦλος
Γ. ΜΑΡΑΣΑΛΗΣ

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

ΣΠΟΥΔΗ (Σελ. Α'). — Ἐργον τοῦ ἐν Μονάχῳ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους εὐδοκίμως συμπληρουμένης τὰς σπουδὰς τοῦ Σπ. Βικῆτου Ὁ κ. Βικῆτος ἐπέδειξε καὶ κατὰ τὰς ἐν τῷ ἐνταῦθα Πολυτεχνεῖῳ σπουδὰς τοῦ ἔκτακτον ἐπιμελῆσαν. Ἐν τῶν τελευταίων τοῦ ἔργου, ὅπερ καὶ θὰ δημοσιεύσῃ ἐν τῇ «Πινυκοθήκῃ» εἶναι ἐλασιγραφία παριστώσα τὴν ἐν Μονάχῳ σχολὴν τοῦ ἀειμνήστου Γύζη.

ΟΔΑΛΙΣΚΗ. — Τὸ ἔργον ἐγένετο ἐν Νεαπόλει. Τὸ πρότυπον ἦτο Ἱταλίας. Πολλὰ περὶ αὐτοῦ ἐγράφησαν ἐπαινετικώτατα.

ΑΤΘΙΔΕΣ. — Ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλου τῆς δημοσιεύσεως σειράς εἰκόνων Ἀτθίδων ἀνηκουσῶν εἰς τὴν αἰσθητὴν κοινωνικὴν τάξιν, ὅσαι ἐνέπνευσαν τὴν Μοῦσαν ἐνὸς ποιητοῦ, δοκίμου καὶ εὐφραντάσπου. Ἡ πρώτη εἰκὼν ἀνήκει εἰς διαπρεπὴ Ἑλληνίδα, τὴν κόμησσαν Σειράγα σύζυγον τοῦ ἐν Βοστώνῃ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰσπανίας, κόρη δὲ τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκῃ Ἑλληνοῦ ἀρχιμανδρίτου σεβ. Φιλαμόλη.

Ἡ κ. Σειράγα, παρεπιδημῆ ἀπὸ τινος ἐνταῦθα εἶνε δὲ λίαν εὐπαιδευτος, σχολουμένη ἐν τὴν φιλολογίαν. Ἡ εἰκὼν ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ κ. Κάβρα.

Ἡ ἑτέρα εἰκὼν εἶνε ἡ τῆς γριεστατῆς δεσποινίδος Στέλλας Ζωχοῦ, θυγατὶς τοῦ διαπρεποῦς ἱατροῦ. Ἡ εἰκὼν ἐλήφθη ἐξ ὥραιας ἐλασιγραφίας, ἣν ἐφιλοτεχνήσεν ἡ καλλιτέχνης δεσποινὶς κ. Προσαλέντη.

ΑΝΔΡΙΑΣ ΔΙΑΚΟΥ. — Ἐπὶ τῇ εἰδήσει τῆς προσεχούς ἀναστηλώσεως τοῦ περιλαλήλου καὶ πολυπαθοῦς ἀνδριάντος τοῦ Διάκου, δημοσιεύομεν εὐμενεῖ παραχωρήσει τοῦ κ. Ἰ. Ἀρσένη, χαλκογραφίαν πανομοιότυπον, χαρᾶςθεῖσαν ἐν Γερμανίᾳ.